

[Tastesen.]

gelsler, der skulle til, for at det kunne blive et virkelig socialt eksperiment. Det, som er kendsgerningerne, er, at den socialdemokratiske regering i 1971 blev stillet over for den fuldbyrdede kendsgerning, at tomme, anvendelige boliger var blevet besat af en gruppe mennesker med sociale problemer, mennesker, som for manges vedkommende var boligløse. Den kendsgerning blev man sat til at administrere, og det har man forsøgt at gøre på en så rimelig måde som muligt, medens man afventede de overordnede myndighedsbeslutninger, byplanbeslutninger o. lign. om, hvad der skulle ske med Christianias fremtid.

Nu har vi så fået stillet en række dagsordensforslag. Vi har for det første fået dagsordensforslag, stillet af hr. Dohrmann, som går på, at det af menneskelige og samfundsmæssige årsager findes utilstedeligt, at børn under 15 år har fast ophold eller overnatte i Christiania. Det forholder sig således, at der bor adskillige familier med deres egne børn derude, og det ville måske være helt i strid med grundloven, men i hvert fald med børne- og ungdomsforsørgsloven, hvis man greb ind på en sådan måde, at man fjernede disse børn fra deres forældre. Det kan der efter vores opfattelse ikke være tale om at man gør, så alene af den grund kan vi ikke stemme for dette dagsordensforslag.

Må jeg så i øvrigt sige, at vi har jo børne- og ungdomsværnet til at gribe ind i de enkelte situationer, hvor man skønner, at et barn eller en ung er udsat for opvækstforhold, der ikke er rimelige. Der findes sågar tvangsbestemmelser i børne- og ungdomsforsørgsloven, som man i givet fald kan bruge. Det er op til de kommunale myndigheder rundt omkring, til børne- og ungdomsværnene, at bruge disse bestemmelser, og de kan også bruges over for de 15-18-årige, hvis man vil vælge at gå den vej. Det, der har været problemet, har jo været, at man mange gange har stået afmægtig, når børne- og ungdomsværnet ville gribe ind, fordi man ikke var i stand til at anvise en bedre mulighed, og som blev accepteret af de unge. Her ligger noget af det virkelige problem. Vi må altså afvise fremskridtpartiets forslag om motiveret dagsorden.

Vi må også afvise det af fru Inge Krogh stillede dagsordensforslag. Vi gør det, fordi

man, hvis der blev et flertal for dette forslag, heller ikke ville holde sit løfte til beboerne i Christiania, idet afviklingen så straks skulle påbegyndes. Fra det øjeblik, folketinget har vedtaget det, er regeringen pålagt at skulle starte afviklingen, og derved bryder man ind i den bestående aftale og det løfte, som er blevet givet til beboerne derude. Af denne grund kan vi ikke stemme for kristeligt folkepartis dagsordensforslag.

Men det er naturligvis for regeringen magtpåliggende at få forholdene i orden på den måde, at når perioden udløber den 1. april, så skal det være helt klart, hvordan de pågældende menneskers fremtid former sig. Det kræver nænsomhed, det kræver konduite, det kræver også økonomiske bevillinger, og disse økonomiske bevillinger, som kan blive nødvendige undervejs, gør, at vi håber, det vil komme til udtryk hos folketingsflertallet her ved, at man stemmer for et dagsordensforslag, som svarer til den holdning, som socialdemokratiet står for. Jeg vil derfor på den socialdemokratiske gruppes vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at have afviklingen af Christiania afsluttet senest 1. april 1976,

fortsætter tinget behandlingen af sagen.“

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu også i forhandlingen.

Arne Christiansen (V):

Jeg skal først knytte et par bemærkninger til et par af de indlæg, der kom i første runde.

Hr. Maisted fra fremskridtpartiet gjorde meget klart op, hvorledes fremskridtpartiets holdning er til en række af de begivenheder, der knytter sig til, og de forhold, der er i Christiania. Jeg synes blot, det skal siges, at der jo intet nyt er i de synspunkter for et stort flertal her i folketinget, det er mit indtryk efter de forhandlinger, vi har haft i Christianiaudvalget, og jeg kan understrege, at fremskridtpartiet ikke er alene. Det er min opfattelse, at i Christianiaudvalget var der et flertal for at anbefale finansudvalget, at der ikke skulle bevilges 460.000 kr. til reparationer, ud fra det syns-